

РЕШЕНИЕ

№ 43393

гр. София, 30.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **9631** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на А. В. З., гражданин на Р. Ф., [дата на раждане], подадена от адвокат Г. А., срещу отказ за издаване на виза С /за краткосрочно пребиваване/, издаден от Завеждащ консулска служба при Посолство на република България в М., Р. федерция.

Жалбоподателят навежда подробни доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Сочи, че отказът е издаден в изискуемата от закона писмена форма, но не съдържа конкретни фактически основания, от които да се извлече извод, че е налице посоченото основание-една или повече държави членки считат апликанта за заплаха на обществения ред или вътрешната сигурност. Посочва, че за него не е ясно при наличието на коя от възможните хипотезите на чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ е постановен отказа, поради което последният е немотивиран. Липсата на мотиви и фактическо основание, водело до материална незаконосъобразност на постановения отказ. Моли за отмяна на атакуваната заповед.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата, на основанията посочени в нея. Не претендира присъждане на разноски.

Ответникът, редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се представлява от прокурор и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като съобрази становищата на страните, събраните по делото доказателства, в т.ч. и обособени в класифициран том, прие за установено от фактическа и правна страна, следното:

Установява се от административната преписка, че А. З. е подал заявление за издаване на виза на

07.07.2025г. /л.11/. Към същото е приложена покана - декларация за частно посещение на чужденец в Република България от В. А. С., с която последният декларира, че може да осигури жилище и средства за срок от 90 дни за времето от 15.06.2025г. до 15.06.2026г. на А. З. на адрес [населено място], [улица] /л.15/, копие от национален паспорт на заявителя /л.16/, полица на застраховка, резервации на самолетни билети, извлечение от банкова сметка, от което се установява наличност на средства.

Видно от приложеното по делото становище на ДАНС, с последното е изразено отрицателно такова за издаване виза на чуждия гражданин. Същото е издадено въз основа на справка с посочен рег. номер ,от 31.07.2025г. , В последната се сочи, че по отношение на чужденеца са налице данни към 2015г., че същият е служител в дружество, което отговаряло за доставка на оръжия на Б.. Заявява се и принципната позиция, че поначало дружествата, свързани с военно-промишления комплекс на Р. федерация се използват като неофициално прикритие на служители от руските специални служби/ РСС/- предимно руското военно разузнаване-Г.. Уточнено е, че през последните години на територията на Република България са разкрити редица случаи на осъществявана зловредна дейност от служители на РСС /и в частност на Г./, насочена срещу сигурността и интересите на страната ни. От друга страна е посочено, че с оглед геополитическата ситуация в контекста на руската агресия спрямо Република У., посещенията в страната на лица, свързани с руския военнопромишлен комплекс, по отношение на които действат ограничителни мерки на ЕС, носи възможни репутационни рискове за Република България.

По делото е представена справка, издадена от ООО „С.“, удостоверяващо, че А. В. З. работи в ООО „С.“ на длъжност изпълнителен директор от 21.02.2003г.

С обжалваният отказ ответникът е отказал да предостави виза с мотива, че "една или повече държави членки Ви считат за заплаха за обществения ред и вътрешната сигурност".

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, притежаващо правен интерес, с оглед на което същата е допустима.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи и заповед № 71/31.10.2025г. на посланика към Посолството на Република България в Р. федерация. Видно от подаденото заявление за виза, то е за издаването на виза тип "С".

Формално, изискването за форма е спазено – оспореният отказ за издаване на виза тип "С" е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Съдът приема, обаче, че оспореният административен акт не отговаря на изискването да е мотивиран – самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК. Действително, налице е позоваване на това, че "една или повече членки Ви считат за заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност", но не е посочено коя точно правна норма е относима към фактическите твърдения.

Заплахата за обществения ред и сигурност се доближават до основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, предвиждаща че се отказва издаване на виза, когато чужденецът: с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната

сигурност;

Съдът съобразява и разпоредбата на чл. 10а, ал. 3 ЗЧРБ, съгласно която мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи.

Видно от преписката, дори и да се приеме, че е налице препращане като такъв документ по отношение на цитираната по-горе справка, настоящият състав намира, че то не е достатъчно, за да обоснове извод за мотивираност на акта. От становището на ДАНС не се установява по какъв начин е достигнато до извод, че жалбоподателят е служител на посоченото в справката дружество и то от 2015г. Напротив, видно от цитираната по-горе друга справка / л.20 гръб/, неоспорена от ответника, се установява, че З. работи на друго място, за което няма данни да е свързано военнопromишления комплекс на Р., респективно, че същият извършва дейност, която застрашава или би могла да застраши националната сигурност или обществения ред в страната ни.

Отделно от това, съдът съобрази и това, че изнесените в доклада данни, касаещи местоработата на жалбоподателя, са за 2015г. При липса на актуални такива, касаещи дейността на последния, съдът не може да извърши преценка дали същата създава реална опасност за националната сигурност. Още повече, че очевидно през годините подобен проблем не е констатиран от компетентния орган при многократните посещения на жалбоподателя в страната.

От документът, послужил като основание за даване на отрицателното становище на ДАНС не се установява каквато и да е конкретика, касаеща жалбоподателя и евентуалната му връзка с военнопromишления комплекс на Р. федерация и осъществяване на действия, насочени срещу интересите на Република България. В тази връзка, следва да бъде посочено, че наличието на случаи на осъществявана зловредна дейност от служители на РСС не обосновава автоматичен извод за такова поведение и от страна на жалбоподателя, още по-малко представлява основание за отказ. Това е така, тъй като за постановяване на такъв се изисква установяване че чужденецът с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. За да се извърши посочената преценка е необходимо съответния отказ да бъде надлежно мотивиран от фактическа страна и да се установява наличието на данни за посочените в чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ обстоятелства. Хипотетичната опасност от възникване на репутационни рискове за страната не е сред основанията, предвидени от законодателя за постановяване на отказ за издаване на виза.

Действителната воля на органа се извежда от правните и фактическите основания за издаването на акта. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Липсата на конкретни мотиви, свързани с отказа за издаване на виза е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е съгласно константната практика на Върховния административен съд /решения по адм. д. № 12160/2018г., адм.д. № 14248/2018г., адм. д. № 120/2020г., адм. д. № 122/2020г., адм. д. № 6889/2020г., адм. д. № 6311/2020г., адм. д. № 7720/2020г./.

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и извод за допуснато съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на издадения акт, респ. да организира защитата си срещу него.

За пълнота на изложението съдът посочва и че административният орган не е обвързан от

становището на ДАНС, а следва самостоятелно да осъществи преценка на фактите и обстоятелствата по случая съобразно императивните норми на чл. 7, ал. 1, чл. 9, ал. 1 и, ал. 2 и чл. 35 АПК. В случая изводът му за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ не се подкрепя от доказателствата от административната преписка и тези, събрани в хода на съдебното производство.

И на последно място, съдът намира, че оспорената заповед не е съобразена и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал.2 и ал. 5 АПК. Съгласно същия, административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Преценката за наличие на заплахата за обществения ред и националната сигурност, както и нейната сериозност принадлежи на компетентния орган, но тя следва да се основава на личното поведение на чужденеца и безспорно доказани, реални факти, но не и на предположения, както е в случая. В тази връзка, дори в случаите, в които националната сигурност е застрашена, концепцията за върховенство на закона изисква мерките, предприети от властите по отношение на лицата, да бъдат придружени от достатъчно материални и процесуални гаранции срещу произвол. В противен случай - ако правомощията на административните органи не познават никакви граници, ще бъде нарушен принципът на правовата държава.

В заключение, съдът намира, че в приложената по делото справка на ДАНС, респективно – в оспорения отказ, изцяло липсват мотиви за основанията за постановяването му. Отсъстват каквито и да е надлежни доказателства за характера, естеството и съдържанието на данните, които да дават основание да се предполага, че А. З. представлява заплахата за националната сигурност. По изложените съображения, съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен, като незаконосъобразен.

Същевременно обаче, предвид заявлението за издаване на виза, както и предвид целта и времето на планирания престой /за периода от 02.08.2025г. до 31.08.2025 г.-посочени в заявлението за издаване на виза л.13 гръб/ следва да се направи извод, че не следва да се връща преписката на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявления за издаване на виза. Настоящите мотиви следва да се имат предвид, с оглед евентуално ново искане за издаване на виза.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 АПК, жалбоподателят има право на разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което съдът не дължи произнасяне.

Мотивиран от горното, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на А. В. З., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане], отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, по заявление за издаване на виза от 07.07.2025г., издаден от Завеждащ консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Р. федерация.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ

